

Via mijn stichting Signs of Hope ondersteunen we de kinderen en hun families met schoolgeld. Zo maken we nu mogelijk dat er zestien kinderen dankzij sponsors uit Nederland naar school kunnen gaan. Veel van de kinderen bij ons op school zitten op het internaat. School is ver weg, het op en neer reizen kost teveel geld en ouders zijn ook vaak te druk met werk om echt voor de kinderen te zorgen.

Tijdens de drie schoolvakanties per jaar gaan de kinderen naar huis. In de vakantie heb ik, samen met mijn collega Dorothy, verschillende gezinnen bezocht waarvan wij het dove kind sponsoren. Naast Dorothy, ging er ook een buurvrouw van mij, Noreen, mee. Dorothy komt oorspronkelijk uit het noordoosten van Uganda, en spreekt daardoor geen Luganda, de taal die hier rondom Kampala gesproken wordt. Omdat sommige van de ouders weinig Engels spreken, is het wel fijn om iemand mee te nemen die als tolk kan fungeren.

We zijn bij drie gezinnen op bezoek geweest. De overeenkomsten: de moeders zijn alleenstaand (hoewel er in één geval wel een nieuwe man in het leven van de vrouw is) en ze wonen met het hele gezin in een huisje dat bestaat uit één kamer. Soms een bed, meestal alleen een matras op de grond. De bezittingen zijn veelal niet meer dan wat kleding en kookgerei, borden, bestek, bekers, etc. In veel van dit soort kleinere huisjes zie je geen echte kasten, hooguit een stellage met wat spulletjes erin. Kleding hangt vaak aan pinnen aan de muur, of ligt opgevouwen in een kist.

Een andere overeenkomst is de liefde van de moeder voor de kinderen. Moederliefde is universeel; ook deze moeders willen het allerbeste voor hun kinderen. Twee van de drie moeders werken, om toch iets te kunnen bijdragen. Een derde moeder lijdt aan de gevolgen van hoge bloeddruk; haar zorgen over de vijf kinderen geven haar teveel stress, met allerlei lichamelijke klachten tot gevolg.

Het was mooi en bijzonder om bij deze mensen op bezoek te mogen zijn, hen te bemoedigen, ze aan te moedigen om gebarentaal te leren, en hen te laten zien dat hun dove zoon of dochter inderdaad heel waardevol is. Na afloop praat ik er met Dorothy en Noreen over. Ik vertel dat het me meevalt dat geen van de moeders het een probleem vindt om mij hun simpele leefomgeving te laten zien. Ik ben daar heel dankbaar voor. Dorothy en Noreen laten mij de andere kant zien. Zij leggen mij uit hoe bijzonder het juist is voor deze vrouwen dat er iemand bij hen op bezoek komt. Dat de buurt ziet dat ze gezien, geliefd zijn. Dat hun dove kind niet als minderwaardig wordt bestempeld. Deze vrouwen kunnen nu met opgeheven hoofd door het leven gaan, en zeggen dat er iemand naar hen heeft omgezien.

Ik had me nooit gerealiseerd dat een bezoekje zoveel voor hen zou kunnen betekenen. Het heeft mijn ogen geopend, en me nog meer aangemoedigd om ook een volgende vakantie weer ouders te bezoeken. Hun dove kinderen zijn waardevol, maar ook de rest van deze gezinnen, die zo hard moeten knokken om in hun dagelijkse levensonderhoud te kunnen voorzien, verdienen een beetje extra aandacht, liefde en waardering.

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 38 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl